

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

Ds. D. Chr. Overduin

23 september 1990
(ochtend)

Openbaring 3 : 10

Catechismus zondag 52 vraag 127 (vervolg)

Schriftlezing : Openbaring 3 : 7 - 13

Zingen : Psalm 31 : 1
31 : 2
31 : 3,4,5
26 : 1

Tekst: *Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken, die op de aarde wonen.*

De 52e Zondag.

VRAAG 127: Welke is de zesde bede?

ANTWOORD: "Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze." Dat is: Dewijl wij van onszelf alzo zwak zijn, dat wij niet een ogenblik zouden kunnen bestaan, en daartoe onze doodvijanden, de duivel, de wereld, en ons eigen vlees, niet ophouden ons aan te vechten, zo wil ons toch staande houden en sterken, door de kracht uws Heiligen Geestes, opdat wij in deze geestelijke strijd niet onderliggen, maar altijd sterke weerstand doen, totdat wij eindelijk te enenmale de overhand behouden.

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

THEMA: LEID ONS NIET IN VERZOEKING

BEWAREN OM BEWAARD TE WORDEN

U hebt misschien gemerkt dat dit hetzelfde schriftgedeelte is als verleden week zondag in de middagdienst gelezen is bij de overdenking van 'leid ons niet in verzoeking'.

En ik wilde deze morgen over dat schriftgedeelte iets zeggen, in aansluiting ook op die bede die wij overdacht hebben: Leid ons niet in verzoeking.

Het zijn altijd weer indrukwekkende woorden in de brieven van de Heere Jezus aan de gemeenten.

Wij hebben daar jaren geleden bij stilgestaan, in vervolgstof, en ik weet dat ook dit schriftgedeelte toen door ons genoemd is. (*dinsdag 8 en 15 september 1970*)

En, hoewel ik niet meer weet wat ik daarover gezegd heb - dat geeft ook niet - weet ik wel dat er altijd een aangename herinnering uit overgebleven is. Iets van een verlangen, van een heimwee naar dátgene dat we hier in de Schrift lezen.

Sommige dingen blijven je bij. Ik weet nog dat ik in die periode een keer thuiskwam bij mijn vader en moeder en dat mijn vader daarover begon, dat hij zo blij was en dat hij daar zo in meegeleefd had, met de overdenking van de gemeente te Filadelfia.

Goed, ik weet, wat de inhoud betreft, daar niet meer van. Dat doet ook niet ter zake. Wij gaan nu nog eens letten op deze gemeente.

Er zijn weinig gemeenten van die zeven in de Openbaring genoemd in Klein-Azië, waar je zo'n getuigenis van leest, als dat de gemeente te Filadelfia krijgt.

Er is er nog één die hoog geprezen wordt, maar bij de meesten lees je: Ik heb enige weinige dingen tegen u. En soms nog erger.

Bij Sardis lezen we: Ik weet uw werken, dat gij de naam hebt dat gij leeft en gij zijt dood.

En bij Laodicea lezen we dat ze noch koud waren, noch heet, maar lauw. En daarom zal ik u uit Mijn mond uitspuwen.

Van de gemeente te Efeze lees je veel lof, maar: Gij hebt uw eerste liefde verlaten.

Van een andere lees je dat er een valse profetes werkzaam is, verleidend, in het midden der gemeente.

En bij Filadelfia lees je alleen maar lof, liefde, teerheid, hartelijkheid.

Wat was dat voor een gemeente?

Hoe die er gekomen is, weten we niet. We weten alleen dat ze er is gekomen door

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

Gods wil. Dat is al heel wat. Dat de kerk er is omdat God het wil. Niet omdat mensen het willen, maar omdat Góð het wil. Dat is eerst. Een oude traditie denkt, of spreekt van Petrus als degene die daar het Woord gebracht heeft. Maar het kan ook Paulus zijn geweest. Het kan ook Johannes zijn geweest, die hier verbannen is op het eiland Patmos. Ze ís er.

Het was niet zo'n oer-oude stad. Een paar honderd jaar voor de geboorte van de Heere Jezus werd ze door Attallus gebouwd en Filadelfia genoemd. Hij, de bouwer, hield ontzettend veel van zijn broer. Daar had hij een bijzondere genegenheid voor en daarom, als een openlijke demonstratie zou je zeggen, kennisgeving van die hartelijke liefde tussen die twee broers, noemde hij die plaats Filadelfia. Want Filadelfia betekent: Broederliefde.

Verder, hoewel geen onbelangrijk plaatsje temidden van die andere plaatsjes, Sardis, enz. was het toch betrekkelijk klein gebleven. Er woonden niet zo heel veel mensen. Dat kwam omdat het er zo gevaarlijk wonen was. Het was een plaats, die altijd weer bedreigd werd door aardbevingen. En dat is zoveel keer gebeurd dat de mensen toch een beetje schuw waren om daar permanent te gaan wonen. Maar nogmaals, er woonden wel mensen. Heidenen, Joden, maar niet zoveel.

Dat is net zoals ze vroeger, en misschien nog wel, mensen uit het buitenland, als ze horen dat wij zo ver onder de zeespiegel leven en wonen. Tenminste een groot deel van ons land. Dan denken die mensen: Tjonge, ik zou daar toch niet graag willen wonen. Maar wij denken omgekeerd, aan die plaatsen waar aardbevingen voorkomen: Nou, ik zou daar toch liever niet willen wonen.

Nu, zo was Filadelfia een plaats die heel ernstig door de loop der eeuwen getroffen werd door aardbevingen, waardoor het inwonertal niet zo groot was. Ze woonden echt op een vulkaan.

Daar is een gemeente gekomen. Door Gods wil. En nu moet Johannes, het is zo indrukwekkend, aan de voorganger - en in de voorganger uiteraard ook aan de gemeente, de engel der gemeente - deze brief schrijven.

Dit zegt de Heilige, de Waarachtige, Die de sleutel van David heeft; Die opent en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent.

Het begin is al zo'n indrukwekkend iets, waarvan je bij eerste indruk schrikt: De Heilige. Zoals God Zich in Zijn Woord heeft geopenbaard als de Heilige. Niet alleen de boven-alles-en-ieder-Verhevene, Die niet te vermengen is met iets anders, maar ook de smetteloos-Reine. Die zo heilig is dat Hij het kwaad niet kan gedogen. Dat Hij een afschuw heeft van de zonde. De Heilige, waar je in het Oude Testament telkens van leest dat God Heilig IS. Dat is Hij in Zijn wezen. Dat is niet 'maar' een eigenschapje van Hem, maar dat IS Hij krachtens Zijn Heilig Goddelijk wezen. Hij is dat, laten we zeggen, puur.

Hij wordt ook genoemd: De Waarachtige. De waarheid is in Hem en Hij IS de Waarheid. De Onberouwelijke. Die nooit liegt. Die het nooit anders doet dan dat Hij wíl, in Zijn heiligheid. Waarachtig is de Heere. Dat betekent ook: Trouw. Hij is de getrouwe God. Hij is de getrouwe Zaligmaker. Hij is getrouw geweest tot in de dood, ja tot in de dood van het kruis.

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

En Hij heeft de sleutel van David. Om te openen en om te sluiten. Waar Hij opent kan niemand sluiten, waar Hij sluit kan niemand openen.

Dat doet denken aan het Oude Testament. Daar komt die uitdrukking bijna hetzelfde voor. Een klein verschil is er. In het Oude Testament wordt gesproken over de 'sleutel van het huis' van David. En hier wordt gesproken over de 'sleutel' Davids. Hier wordt het woordje 'huis' weggelaten. Dat komt omdat Jezus Christus Zélf die Sleuteldrager is. En Zijn huis is het huis van Zijn gemeente, is het huis van Zijn gunstbewijzen. De gemeente ook van het begin tot aan het einde toe. Niet meer letterlijk gebonden aan Davids huis, maar uit alle geslachten, tong en taal wordt door God de Heere een huis gebouwd en gevuld.

In het Oude Testament komt het voor bij Jesaja. Daar lees je dat er een man is die zich nog al ingedrongen heeft en die heeft het gebracht tot sleuteldrager van het huis van David. Zo'n sleuteldrager was een zeer belangrijk man. Die kon toegang verschaffen tot de schatten, tot de heerlijkheden van de schatkamer. Die man heette Sebna. Hij had zich al een graf uitgehouwen in de omgeving van Jeruzalem, enz. Maar waarschijnlijk was het iemand die zich verre hield van de Heere, maar een politicus die heimelijk steunde op Egypte in plaats van van de Heere hulp te verwachten.

En toen heeft de profeet Jesaja een boodschap bij hem gebracht: Wat ben jij voor iemand? Wat denk jij wel? God zal je als een bal in een wijd land weggrollen. Je zult hier niet begraven worden. Je bent een schandvlek. En de Heere zal die sleutel van je afnemen, je hoge ambt. En de Heere zal Zijn knecht Eljakim de sleutel geven, die zal de sleutel van het huis van David op zijn schouders dragen. En Ik zal hem inslaan als een nagel in een vaste plaats. Daar komt die uitdrukking dan vandaan. Maar je voelt, of je weet, ook met Eljakim is het tenslotte verkeerd afgelopen. Dat wil zeggen, zijn geslacht kon niet bestendig blijven als sleuteldragers van het huis van David.

Daarom, wij weten, die sleutel is gekomen en is genomen door de grote Zoon van David, Jezus Christus.

En als er dan geschreven wordt aan die gemeente: Hij is Degene Die opent, en niemand sluit, en Hij sluit, en niemand opent, dan is dat zo wijd, zo ingrijpend. Want Hij toont daarin Zijn grote macht en heerlijkheid. Hij geeft een opening en Hij sluit ook toe. Hij doet naar Zijn wil en naar Zijn welbehagen. Om het heel simpel te zeggen: Wat zou dat voor ons kunnen betekenen, als God de deur openzet van de kerk, dan kan niemand hem dichtdoen. Dat is nog niet het grootste, hoor. Maar het is groot. Dat de Heere de deur kan openen, heel simpelweg, waardoor wij weer naar binnen mochten gaan, vanmorgen. Waardoor wij weer mochten horen lezen uit het Woord van God en Zijn Naam aanroepen en Zijn daden vermelden en zingen de psalmen van David, van de rechtvaardigen. Hij opent, dan sluit er niemand. Maar Hij heeft ook geopend het hart van de Vader, de toegang. De toegang tot de Heere. Want Hij is Zelf de Deur. En omdat Hij Zelf de deur is, kan door Hem een ellendig mensenkind ingaan en uitgaan en weide vinden. Hij opent de deur van Zijn heerlijk schathuis en Hij deelt uit gaven, ja zelfs aan de wederhorigen om bij Hem te mogen

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

wonen. Hij opent. Dan is er ook niemand die sluit. Dan is Hij alleen Degene Die het heft vast in handen houdt. Als Hij sluit, dan kan ook niemand openen. Welke bewegingen er ook zijn, wat er ook gedaan wordt, waar Hij sluit is alles ijdelheid. Dat kan Hij doen naar Zijn grote heiligheid en rechtvaardigheid, naar het welbehagen. Zo heeft de apostel Paulus soms dat sluitende werk, dat toesluitende werk moeten doen, als hij zei: Je hebt de raad van God verworpen. Ik ga weg, ik ga naar de heidenen, die zullen horen. De Heilige Geest liet hem gevoelen dat de Heere daar een deur zou geven voor het Heilig Evangelie.

Ik weet uw werken; zie Ik heb een geopende deur voor u gegeven, en niemand kan die sluiten; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn Woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend.

Ik weet uw werken.

Nou, zou je daar ook niet van schrikken? Net zoals je kunt schrikken als je leest: Dit zegt de Heilige, de Waarachtige? Zo ook als er staat: Ik weet uw werken. Dat Hij álles weet. Dat Hij het hárt doorgrondt. En, zoals de Bijbel dat noemt, de nieren proeft. Eer een woord over onze lippen gegaan is, Hij weet het. Waar wordt een mens door bewogen? Hoe is hij bezig? Wat voor motoriek drijft hem aan? En als we dan eens een blik slaan op ons nietige, ijdele leven, zou je dan niet schrikken als er staat: Ik weet uw werken, al wat verborgen is, Ik zie alles. Ja maar, vergeet niet: HIJ zegt het, HIJ. De Heere Jezus Christus, de Heilige en Getrouwe, Wiens zending het is, opdracht, om te zoeken zalig te maken dat verloren was. Hij is de Koning van de kerk. Hij is het Zelf, Die Zijn gemeente roept en bijeen vergadert. Al zouden wij zeggen: Heere, ik moet met schaamte belijden dat ik Uw Woord vergeet, dat ik zo druk ben met mijn werken. Als HIJ zegt: Ik weet uw werken, en er geen vloek over uitsprekt en niet zegt: Uw werken zijn niet vol voor God. Hij heeft het laatste woord. Hij heeft het laatste woord. Daarom, ik denk, dat wij hier niet aan opzienbarende dingen moeten denken.

De gemeente van Sardis had een náám. Een naam onder de mensen, bij de overige gemeenten. Zij had een naam. En die naam hield in dat ze leefde. Ze had een naam van een levende gemeente te zijn. Dat betekent dat er zoveel zíchtbaar was van die kerk in Sardis. Misschien ook dat er zoveel gedaan werd aan uitwendige, inwendige zending. Misschien dat er zoveel campagnes gevoerd werden. Zij had een náám! En toch zegt de Koning: Gij zijt dood! Wat erg. Dat een mens een naam kan hebben en daden doen en toch dood.

Daarom, als er hier staat, Ik weet uw werken, weet je waaraan ik dan denk? Aan dat stille verborgen leven, wat niet zozeer met trompetgeschal naar buiten treedt, maar dat bestaat in ootmoed. Gods verborgen omgang vinden zielen daar Zijn vrees in woont. Ik denk bij Filadelfia aan huisvrouwen die hun kinderen wijzen op de Naam, op het wonder, op de genade. Ik denk aan eenvoudige arbeiders die geen naam hebben en die toch in de praktijk van het leven betonen dat zij de Heere vrezen. Die misschien niet zo luidruchtig door het leven gaan, maar die toch innerlijk overtuigd zijn: Eén Naam is ons gegeven, één Naam is onze hoop. Deze mensen, God kent ze.

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

En God zegt juist tegen deze mensen, tegen deze gemeente: Ik heb een geopende deur voor u gegeven. Een deur, waar ze door in mogen gaan, maar ook een deur naar buiten, of van buiten naar binnen. Zij hadden niet die naam van 'leven' en 'levendig' zijn. Je krijgt een indruk van een stille, kleine gemeente. Het staat er ook: Gij hebt kleine kracht. Het waren in alle opzichten, denk ik, arme mensen. Maar, en dat was het grote geheim, deze arme mensen zongen: Welzalig hij, die al zijn kracht en hulp alleen van Hem VERWACHT. Die het niet zelf klaarmaken, zelf beginnen, maar die hulp en kracht VERWACHTEN, van de Heere. En die diep in hun harten het geheim meedragen van de eeuwige liefde van God, dat zij de Naam hebben mogen horen.

Nu zegt God, nu zegt de Heere Christus tegen deze mensen: Ik heb een geopende deur voor u gegeven. En wat er ook is aan spanning, aan verdriet, aan verdrukking, aan vervolging, hoe vijandig de omgeving ook is, niemand kan die deur sluiten. Jullie hebben kleine kracht. Mag ik het zo eens zeggen: Jullie leven niet boven je stand. En nu is het Mijn welbehagen, Mijn lust, zegt de Koning der kerk, om dat nu te zegenen, om daarin nu Mijn wonderen te openbaren, Mijn gunst. Want in die kleine kracht verwachten jullie toch alleen van Mij hulp, bijstand, uitkomst, vermeerdering van de kerk.

Typisch dat dat zo met elkaar correspondeert: Ik heb een geopende deur voor u gegeven, die niemand kan sluiten, want jij hebt kleine kracht. Jullie konden en kunnen de deur niet openzetten, naar de hemel niet en naar de kerk niet. Ik zie jullie wel. Je bent te diep overtuigd dat het Mijn welbehagen is, waar Ik open, dat het Mijn eigen vrije gunst is die de weg kan ontsluiten. Maar, Ik heb alle macht. En juist omdat je bij dat Woord van waarheid gebleven bent, dat Hem de macht is gegeven in de hemel en op de aarde. Niet ons. Daarom, zegt de Koning, heb Ik behagen om Mijn kracht in zwakheid openbaar te laten worden.

Gij hebt Mijn Woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend.
Mijn Woord.

Dat is de boodschap van het heil. Dat is echt HET WOORD VAN DE KONING, DE PROFEET, DE PRIESTER. Dat is echt - zo moet je dat lezen - wij mensen zijn bezig met woorden en daden, maar de Koning kijkt overal doorheen: Waar gaat het om? Of ik het goed gezegd heb? Of mooi gezegd heb? Of minder mooi gezegd heb? Waar gaat het voor mij om, voor u? Of gaat het om ZIJN WOORD, ZIJN NAAM? O, hoe is alles erop uit, de duivel en het eigen vlees om ZIJN WOORD en ZIJN NAAM te miskennen en te verdringen door onze naam, door ons werk. Je moet hier niet een stelletje van die helden zien, die 'zet hem op' de vlag hebben uitgehangen: Want wij zijn overwinnaars en wij zijn niet bang.

Ik kreeg pas een trouwkaart, een aankondiging - niet hier vandaan - die jonge mensen - dat neem ik ze niet kwalijk - hadden er op geschreven dat ze gingen trouwen en ze hoopten dat ze een goede vaart zouden maken, maar, stond er bij, ook voor stormen zijn we niet bang. Toen dacht ik: Ach, als er nu eens écht een storm komt, écht een storm, wat zou er toch van overblijven? Maar goed, dat wil de Heere ons wel leren, dat er bij ons niets is.

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

Nu, kijk, zo lag dat voor die mensen niet, hoor: Wij zijn niet bang. En dáárom zijn we standvastig gebleven onder de haat van de Joden en de druk van de Romeinen. Nee! Maar dát was het: Mijn Woord bewaard, Mijn boodschap en Mijn Naam niet verloochend. In het openbaar niet en persoonlijk niet. Want ze zijn gebleven bij: Er is maar één Naam door welke wij moeten zalig worden.

Nu, zegt God, de Heere Jezus Christus - Die God is, te prijzen tot in der eeuwigheid - Ik zal jullie enige geven uit de synagoge van de satan.

Nou, tegenwoordig zouden ze zeggen: Dat moet zo gauw mogelijk uit de Bijbel geschrapt worden. Dat is anti-semmitisme. Want het gaat hier, dat is duidelijk, over een synagoge, die je daar ook hebt in Filadelfia, synagoge van de Joden. Maar de Heere Jezus noemt het geen synagoge van de Joden, met eerbied, maar de Heere Jezus zegt: Het is een synagoge van de satan. Hoe heilig ze er misschien ook uitzien, met hoedje op, die mannen, of hoe zo'n dingetje ook heet, met lange mantels. Het is satanswerk. Ze zijn vergrimd tegen de grote Zoon van David. Ze willen hun sleutels niet afgeven. Ze willen niet erkennen: Gij Heere alleen, Gij zijt verwinnaar in de strijd en geeft Uw volk de zegen. U bent de sleuteldrager. Zij doen in de ban. Zij zetten uit de synagoge. Ze zijn vervuld met een dodelijke haat tegen die kleine, zwakke gemeente te Filadelfia.

Nou, zegt God, nu zal ik jullie eens wat laten zien. Ik zal jullie eens blij maken. Ik zal uit díe synagoge, van de satan, mensen grijpen en die zal Ik bij jullie brengen. In de kerk. Ik geef toch een geopende deur? Dat moet je je eens indenken. Je moet niet denken dat het mogelijk was voor die gemeente in Filadelfia om voor de synagoge te evangeliseren. Die verhoudingen lagen veel te scherp. Ze wisten het wel van elkaar. Ze wisten wel van Jezus van Nazareth, waar de gemeente van Filadelfia in geloofde. Maar als je je herinnert hoe moeilijk het was voor de apostel Paulus, hoe kort van duur de contacten in de synagogen waren en dan liep het al hopeloos fout. Dan kan je je indenken dat wat dat betreft deze mensen in hun kleine kracht, dat zat er niet in. Dat mensen uit die synagoge des satans ooit nog eens in de kerk zouden komen. Misschien hebben ze er wel om gebeden. Dat zou kunnen. Gebeden dat God de voeten van de vijanden nog eens naar de kerk, of naar het schuilkerkje zou leiden. Maar dat zat er niet in.

En nu dat wonder.

Waar een mens toch komt op een punt: Hij kan niet, hij kan het niet en hij vermag het niet. Zie - aandacht - IK GEEF U uit de synagoge van de satan, die zeggen dat zij Joden zijn, maar zij zijn het niet echt. Het zijn geen lovers en prijzers van Mijn Naam. Ze buigen niet voor Mijn lieve Zoon Jezus Christus. Het zijn leugenaars.

Zie, ik GEEF ze, IK zal maken dat zij zullen komen.

Wat een eenzijdig Godswerk.

Maar tegelijkertijd, wat een troostrijk Godswerk. Je krijgt het soms in je hart, opeens, om er ook eens om te vragen, misschien jullie, ik: O God, wij zijn ook vaak zo afgesloten. Kleine kracht of teveel kracht. Maar U kunt de voeten van de afgedwaalden, van de verlorenen, van de vijanden, richten naar Uw Woord, naar Uw huis. Betoon toch Uw ontferming, daarin. Niet tot eer van onze naam, maar tot

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

troost en tot lof en prijs van Zijn eeuwig welbehagen. Want Hij heeft in Zijn dood vijanden met Zichzelf verzoend. Hij heeft de muur van de afscheiding gebroken. Hij heeft het handschrift der zonde, dat tegen ons getuigde, aan het kruis genageld. Wat is God goed. En om er dan blij mee te mogen zijn. Dat is ook genade, om er blij mee te mogen zijn, als die gifspuwers binnenkomen. Niet om vergif te spuwen, maar om te aanbidden voor uw voeten.

Dat betekent niet dat die mensen in Filadelfia aanbiddenswaardig waren. Nee, zo niet. Je moet meer denken aan wat je bij Jesaja leest, maar dan in de omgekeerde zin: Te dien dagen zullen zeven mannen de slip van één Joodse man aangrijpen en ze zullen zeggen: Ons brood zullen we eten, ons water zullen we drinken, laat ons alleenlijk naar uw naam genoemd worden. Maar hier zijn het Joodse mannen, die zullen die heidenen aangrijpen en zeggen: Laat ons ook binnen, erbij horen; laat ons ook met u Hem aanbidden en groot maken.

Ik zal maken dat ze zullen komen en aanbidden voor uw voeten en bekennen dat Ik u liefheb.

Ze dachten altijd dat God hén liefhad. Om hun trouw in de synagoge. Om hun heiliging van de wetten, de ceremoniën, de sabbatten. Daarom is het zo'n enorme omkeer. Zij zullen zien, zij zullen erkennen, dat Ik jullie, heidenen, kleine gemeente in Filadelfia, liefheb.

Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt.

"Bewaren om bewaard te worden."

Dat moet je niet verkeerd uitleggen.

Ik heb even getwijfeld. "Bewaren om bewaard te worden" of "Bewaren en bewaard worden".

Het laatste was misschien iets duidelijker geweest.

Kijk, ik bedoel, je moet het niet verkeerd verstaan. Daar bedoel ik dit mee: Dit ligt niet op het niveau van: Jongens, we zullen dit of dat even dóén, dan zal God dát doen. Daar hadden ze de kracht niet voor.

God grijpt in, in Zijn eigen genadewerk. Zo moet je het zien. Je moet NIETS willen weten van alle werken van het vlees. Hoe het zich ook aankleedt. Je moet alleen willen weten van het werk van de genade, de ontferming, Gods regering, de regering van Jezus Christus.

Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt.

Dat kan je op twee manieren uitleggen.

De Heere Jezus heeft in de Evangeliën vaak gesproken over 'volharding', 'volharding tot het einde', temidden van alle verzoeken en beproevingen die er zullen komen. Als een soort vermaning heeft hij het tot de mensen, tot Zijn discipelen gezegd: Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden. Die de hand aan de ploeg slaat en achteruit kijkt, die is niet bekwaam tot het koninkrijk Gods.

Je kunt het ook lezen, want het is de Koning Zelf Die het zegt, Jezus Christus: Omdat gij het woord van MIJN lijdzaamheid, de boodschap die tot u gekomen is aangaande die lijdende, nochtans lijdzame, geduldige, volhardende Zaligmaker Jezus Christus, de boodschap, dat Hij onder alle hoon, spot en smaad, verzoeking,

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

beproeving, ook waar vriend en metgezel verre van Hem waren, is Hij getrouw gebleven tot in de dood, lijdzaamheid, geheel volgende de wil van de Vader, niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede.

Dat laatste spreekt mij zo aan, want daar kan alleen het andere uit voortvloeien. Ik kan niet met mijn lijdzaamheid tot de lijdzaamheid van Christus komen, maar wel andersom. Dan is het een Godswerk. Als Hij nu onze ogen en harten ontsluit voor die Borg en Middelaar, Die het kruis heeft gedragen en de schande veracht. Die een zodanig tegenspreken van de zondaren tegen Zich verdragen heeft. Die niet terug schold, als Hij gescholden werd. En als Hij leed, niet dreigde, maar gaf het in alle lijdzaamheid over aan God de Vader. Die Zijn aangezicht niet verbergde voor smaadheden en speeksel, maar Die zei tegen God: Ge hebt Mij het oor geopend, dat Ik hore, Gij wekt Mij iedere morgen.

Wat is dat een kracht, wat is daarin een heil, als de gemeente, als u en ik, die Boodschap van de lijdzaamheid van de Heere Jezus Christus mogen horen en bewaren, als een kostbaar medicijn tot onze troost: Hij is gebleven in ALLE gehoorzaamheid, tijdens ALLE lijden en duisternis, Hij heeft het van God verwacht. Hij heeft gezegd: Niet Mijn wil, maar Uw wil geschiede.

Als we dat nu mogen bewaren, dan is het niet alleen een troost, maar dan is het ook een bron van kracht - al zien we dat misschien zelf niet. Dan is het eigenlijk de beweging, de levenssappen van die lijdzame Borg en Middelaar, die ons sturen. Die ons in alle aanvechtingen, in verdrukkingen, in allerlei hatelijkheden en haat, doen gedenken: Ooh, HIJ heeft als een lam Zich ter slachting laten leiden, stemmeloos voor de scheerders, zo heeft Hij Zijn mond niet open gedaan, zo is Hij ingegaan, in lijdzaamheid, in het allerdiepste lijden.

Nu zegt die Koning Zelf, en Hij neemt als het ware het uit Zichzelf: Jullie hebben de Boodschap van Mijn geduld, van Mijn overgave, Mijn liefde tot in de dood, bewaard. Je kon het niet vergeten. Geen leed heeft het uit je geheugen kunnen wissen. Die Middelaar, die Zaligmaker, Die lijdzaam was tot in de Godsverlating toe, tot in de diepste nacht van de verberging van Gods aangezicht, in het rechtvaardig oordeel dat ons had moeten treffen. Lijdzaam, Mijn God, Mijn God,

Bewaard.

Nu ben je wel bang, zegt de Heere Jezus, maar omdat je bewaard hebt, dat IK het ben, de Lijdzame, omdat je bewaard hebt, dat IK de Overwinnaar ben, ook, al was het naar menselijke maatstaf, een verloren zaak, Gods gadeloze ontferming, de ingewanden van Zijn barmhartigheid in Jezus Christus, waarbij Hij Zelf voor die David heeft gezorgd, Zelf voor die sleuteldrager, Zelf alles in Zijn Goddelijke handen heeft gehouden, in Jezus Christus, dat je dat Woord bewaard hebt. Niet het woord: Jij moet dit, jij moet bewaren, jij moet Nee! Maar omdat je daarin getrouw zijt geweest, ondanks juist de bittere tegenstand van de Joden. Want dat was hun de grote ergernis, de ergernis des kruises, de ergernis, dat God Zelf, HIJ ALLEEN, ALLES heeft daargesteld in die verliezende Messias, in die Kruiseling. Dat was hun ergernis. En om dan op die Rotssteen alleen te zinken en zalig te worden. Dat kan toch niet? Ondertussen zaten zij met moord en doodslag in de gedachten. En de kleine gemeenschap bad: Uw koninkrijk kome, leid ons niet in verzoeking.

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

De vrucht van het bewaren, juist van dát Woord der lijdzaamheid.

Nou, zegt Hij, dan zal Ik jullie ook bewaren, zal Ik jullie eens wat laten zien. Ik zal jullie eens wat laten ervaren. Want er komt een ure der verzoeking, tijden van verzoeking, uitmondend in die grote verzoeking, waarvan de Heere en de apostelen gesproken hebben, aan het einde der tijden, dat de gemeente aan alle kanten belaagd en benauwd wordt. Niet alleen door een brandstapel, maar ook door de verleiding, die van deze wereld, de zonde, alles, om weggetrokken te worden bij Hem vandaan.

Ja, omdat jullie dat Woord van MIJN onbezweken trouw, MIJN liefde, MIJN lijdzaamheid, bewaard hebben, Ik zal jullie ook bewaren uit de ure der verzoeking.

Dat wil niet zeggen dat ze niet in een verzoeking zullen komen. Er zijn er heel wat gedood in Filadelfia om de Naam van de Heere Jezus Christus, onder keizer Trajanus is het al begonnen. Heel wat. Maar eruit gered worden, dat betekent, ze zullen er niet in ondergaan. God zal ze zo sterken, hun Heere en Zaligmaker, zal zo bij ze zijn, dat ze eruit worden gehaald. Ze worden eruit gered. Ze komen veilig thuis. Ze zullen niet afvallen. Ze zullen niet uitvallen.

Dat is die bijzondere genade. Een uitvaller kan ook nog wel zalig worden, daar gaat het niet om. Maar het gaat hier over die bijzondere genade van de Heere God, dat Hij ze juist in het lijden, in de verzoeking, waar we van bidden 'leid ons niet in verzoeking', als alles, als je kunt spreken echt van een ure van verzoeking, een stonde, een periode, een tijd, een dag, een jaar of wat dan ook, waarin alles schijnt samen te spannen om ons zonder God en zonder Zaligmaker te laten verzinken, om alles maar prijs te geven. Zo kan het gaan. Wat is waar?

Nou, zegt Hij, die lieve Zaligmaker: Het zal niet gebeuren. Ik zal jullie zo bemoedigen, Ik zal jullie zo versterken in de strijd, dat je eruit komt. Beproefd. Jullie arme stakkers, Ik zal jullie eruit bevrijden. Dat Basans hemelhoge berg, met al zijn heuvelen, Sion terg en wane te overtreffen, wat springt gij bergen trots omhoog, wat wilt g'u in der volkeren oog bij Sions berg verheffen, God Zelf heeft dit gemeentetje begeerd om te wonen en Zijn heerlijkheid te tonen.

Om jaloers op te worden, hè?

Ja, als je nu alleen zegt: Hier lijkt het er nog niet veel op. Dan heb je nog niet veel gezegd. Maar als met ernst de vraag in onze harten komt: Waar zou je nu bij willen wonen? Op de vulkaan, maar met dit Woord van de Zaligmaker bij je, dat je telkens ondersteunt, telkens aangrijpt en bemoedigt. Of in Sardis, waar een grote naam is, waar het er levendig aan toe gaat, waar de mensen over praten, maar waar Jezus van zegt: Gij zijt dood.

Zou je dan hier ook zo graag willen wonen? Tegen eigen vlees en bloed in, daar wonen, waar Hij is, waar geleefd wordt bij Zijn volharding, Zijn lijdzaamheid, Zijn overwinning, waar we niet anders meer willen weten dan Jezus Christus en Die gekruisigd en waar Hij, al is de kracht klein, ja, al ware de kracht vergaan, uw jeugd vernieuwt gelijk eens arends jeugd. Ook al word je misschien niet meer jong naar het lichaam, maar naar de geest. Dat het er uit moge komen dat wij een allerbeminnelijkste Zaligmaker hebben, heilig, waarachtig, smetteloos, Die alleen te vertrouwen is. Om aan hem te mogen hangen en aan Zijn genade. Voor ons, voor

CATECHISMUS ZONDAG 52 VRAAG 127 (VERVOLG)
OPENBARING 3 : 10

onze kinderen. Dat brengt de belofte mee: Ik zal je bewaren, als alles omver dreigt te gaan, als alles schijnt te verzinken in ongeloof, bijgeloof, Ik zal je eruit trekken. Jullie hebben kleine kracht. Mijn kracht is groot.

Ik kom gauw, zegt Jezus.

Houdt wat je hebt.

Wat? Die rijke Zaligmaker, die volhardende Zaligmaker voor een arm schepsel. Houdt wat je hebt, opdat niemand die kroon, die Ik jullie geef, wegneme.

Als je hierbij blijft, Ik zal je maken tot een pilaar.

Dat zal Hij allemaal doen. Je hoeft er nooit meer uit, uit de kerk, tot in alle eeuwigheid mag je er in blijven.

En Ik kom eraan met Mijn tempel, met Mijn nieuwe Naam, met Mijn heerlijkheid, met Mijn eer. En daar zal Ik jullie onder bedekken. Je zult delen in Mijn eeuwige gunst in Mijn heerlijkheid. Gelijkvormig aan Mijn verheerlijkt lichaam.

Geliefde gemeente, laat dat het slot mogen zijn, voorlopig van die bede 'leid ons niet in verzoeking'.

En, dat we allen mogen zeggen:

‘Geef dat mijn oog dát goede aanschouwe,
dat Gij uit onbezweken trouw
Uw uitverkorenen toe wilt voegen;
opdat ik U mijn Rotssteen noeme
en delend in Uws volks genoegen,
mij met Uw erfdeel blij beroeme.’

AMEN